

בהעלותך את הנרות

באנו עדיך בורא כל נשמות
קדושת שבת בעלך לחסות
אור ותקווה לפניך להעלות
כי אתה רב סליחות ובעל הרחמים

עשה אותנו ראויים לזכות
הביננו פשר כל הקורות
בזכות אותן נשמות טהורות
אשר בגניזך מאירים ומזהירים

פתח לנו שער בין השמשות
תמוך יתדוטינו בל נימוט
אנא השב לנו את המפתחות
ולוא נהיה גזברים נאמנים¹

בהעלותך את הנרות
של כל הנשמות הטהורות
ראה אלהים הדמעה למחות
בחיקך ובנאדך אותה תשים

חלף שבוע עמל ותלאות
החמה כבר בראש האילנות
השולחן ערוך דולקים הנרות
רק אתם כאן חסרים

הבטחנו להמשיך לעבוד ולבנות
בחול לעשות ובשביעי לרעות
אך לא הבטחנו לא לבכות
בכי במסתרים, בכי במסתרים

בהטיבך הפתילות ובהעלותך הנרות
של כל הנשמות שלא יזכו עוד לראות
הנר יכבה והן יוסיפו אור להעלות
עד סוף כל הדורות וקץ הימים

מחלקי המים
ירושלים

¹ ראה המדרש על חורבן בית המקדש, מסכת תענית דף כט עמוד א: "תנו רבנן: משחרב הבית בראשונה נתקבצו כיתות כיתות של פרחי כהונה, ומפתחות ההיכל בידן, ועלו לגג ההיכל ואמרו לפניו: רבונו של עולם! הואיל ולא זכינו להיות גזברין נאמנים - יהיו מפתחות מסורות לך, וזרקום כלפי מעלה. ויצתה כעין פיסת יד וקיבלתן מהם".